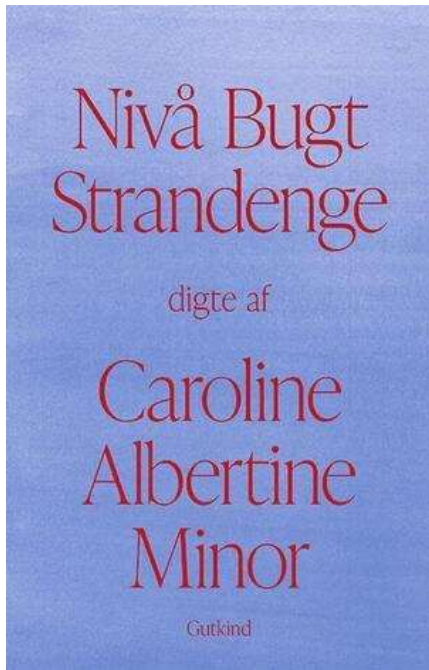

BOG

NIVÅ BUGT STRANDENGE (/BOEGER/NIVAA-BUGT-STRANDENGE)

Af Caroline Albertine Minor (/forfattere/caroline-albertine-minor) (2024)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A138170527&fragment=content)

BASIS%3A138170527&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/nivaa-bugt-strandenge) for at anmelde

Det er svært ikke at blive betaget af Caroline Albertine Minors poetiske greb og stærke billedsprog.

ANMELDELSE

01 maj.24

(/users/frederik-scholer)

Af Frederik Schøler (/users/frederik-scholer)

Skribent

Det er svært ikke at blive betaget af Caroline Albertine Minors poetiske greb og stærke billedsprog.

'Nivå Bugt Strandenge' er en kærlighedsdigtsamling. Ikke om den flyvske forelskede og romantiske kærlighed, men om kærlighedens konsekvenser, når den har fået tyngde. Når man har forpligtet sig. Når der er kommet børn. Når den er et centralt anker i det liv, man er ved at bygge – og især om alt det svære der sker, når ankeret slider sig løst.

Digtsamlingen begynder med et brag. De to første strofer af digtet "Alhambra" fortæller om de små irriterende ting ved den, man holder af, som kan komme til at fylde alt for meget:

*"noget jeg i virkeligheden hader,
den måde din beundring også altid er en opfordring
til mig om at beundre".*

I digtets sidste tre væsentligt kortere strofer vender det sig pludselig mod irritationen over den elskedes begejstring. Erindringen om den manglende værdsættelse af den fører til spørgsmålet "er der ingenting der er helligt?" og fortvivlende videre til den rystende

afslutning:

*"Jeg kan ikke tro min søn ikke er hellig, så tving mig ikke
til det ved at sidde der i din kørestol
og være ødelagt."*

Ulykkeligheden er overvældende. Selvbefrejdelsen ligger unævnt lige under overfladen; uretfærdig, uundgåelig og så stærk, den smitter af på læseren. Er det sønnen eller den begejstrede kæreste, der sidder ødelagt i kørestolen? Er de en og den samme? Skyldbevidst ånder man lettet op, når man i det følgende digt hører om moderen og barnet, der går gennem parken. Det er stærke sager, skabt af en suveræn brug af kontrast, brud og omvending. Man mærker livets forankring skride.

I parken sidder snebærrene tæt som fiskeæg og frugtbarhedstegn, mens moderen tynges af endnu et 'burde'

*"Jeg skylder dig
brødre og søstre
vi kunne have været en flok
[...]
to er minimum
vi er
den mindste kæde
muligt"*

Sammen med spørgsmålet i det følgende digt: "Kender storken til sorgen? / Har den mistet som vi har mistet?" skaber de indledende digte et afsæt i tab og mismod, der giver resten af digtsamlingen klangbund, tyngde og retning. Det er svært ikke fra start at blive betaget af Caroline Albertine Minors poetiske greb. Altså kæden fra snebær over fiskeæg til ønsket om brødre og søstre, og hele den implicite – for fortælleren umulige - forestillingen om, hvad en familie bør være. Det er mesterligt.

Digtsamlingen falder i fire akter. Den korte indledende "Hurtig rød regn", der henter sin titel fra digtet med snebærrene, de to længere centrale "Nivå Bugt Strandenge" og "et pludseligt træ" og den afsluttende - igen kortere – "Uden længsel".

Næsten kalejdoskopisk skildrer anden akt det fortællende jeks søgen efter en partner. Den strækker sig over en uvis tidsperiode og over et uvist antal forhold, hvor digtenes "Han" tilsyneladende gælder forskellige personer fra digt til digt. Måske fordi ingen af dem er den rigtige, hvorfor fx deres navne er ligegyldige. Det vigtige er drømmen, hendes søgen efter kærlighed og besværet med at få det til at lykkes i skyggen af det forhold, hun troede skulle vare; det der ikke gik i stykker, men tabt i en katastrofe.

Der er behov for tid. Som titeldigtet skildrer, er der brug for tid til at være:

*"to ubudne gæster
i et landskab som
mennesket har givet
fra sig i håbet om
at få en smule
skønhed, der ikke
har med mennesket
at gøre,
igen"*

Tid og mod både hos hende selv og partneren til at sætte alt ind, til at give forholdet det ultimatives tyngde, til at kaste sig ud i en duel:

*"en svane hver
som sekundant,
tænderne som våben
ti skridt, ét bid,
den der elsker
vinder, [...]"*

I tredje akt "Et pludseligt træ" dukker barnet, eller rettere børnene op igen. I løbet af forholdene i anden akt, som strækker sig over et uvist tidsrum, er der kommet en søster til. Måske er det med hende, der er kommet en ro, den omtalte tyngde er sat ind, mørket og fortvivlelsen er aftaget, selv om hun stadig kommer ud for, at hun *"fortæller min eks at jeg*

er blevet forladt/under anden halvleg af kampen mod Åkanderne". Men "Uden at mærke det/ løber dagene sammen" og "Leopardbukserne/passet til leopardkjolen og/må og skal fiskes/op af vasketøjskurven". Hverdagen har sat ind. Ankeret har fæstnet sig, og det virker solidt. "Jeg er bestyrer / af et hjem/[...]/ hvor mændene er velkomne/som en duft og flygtige smykker." De er ikke afgørende, for der er en pige med leopardbukser og en dreng med tæt silkehår, der skal kysses godnat.

I lyset af tiden, børnene og tyngden er der skabt rum til de eksistentielle spørgsmål. Der er kommet en modvægt til 'Er der ingenting der er helligt?' og 'Hvad er meningen?' De er ikke lette, men de har fået en lethed. Selv om man ikke kan finde ud af, hvad man skal med et billede af et gammelt træ, så er det der:

*"Men det findes
dette pludselige træ
uigenkendeligt
i min tirsdag aften,
i stuen på Nørrebrogade,
hvor jeg ligger udstrakt på
sofaen nyvasket og på tredje
måned ubollet,
i bedre form
end nogensinde før"*

Det er jo noget helt andet end sorgen og frustrationerne i de første to akter, og det ville være et oplagt sted at slutte, men sådan er det jo ikke, det forbaskede liv. Det fortsætter, og det gør digtsamlingen også, nu med plads og overskud til at kigge ud, til at erindre, reflektere og rejse.

'Nivå Bugt Strandenge' er en vigtig og stærk digtsamling, der tager os med gennem fortællerens mørke over de mere eller mindre desperate forsøg på at finde erstatning for det tabte, indtil hun endelig finder fodfæste. Det er ikke sikkert, at fodfæstet er endegyldigt, usikkerhed og tvivl opløses ikke, men med tid og erfaringer lykkes det at skabe et liv med en tyngde og tro på, at det er det hele værd, for: "Den der elsker / vinder".

BOGDETALJER

Andre bøger af Caroline Albertine Minor

